

Leśna przygoda na Warmii i Mazurach

Liczba graczy: 2-4
Wiek graczy: od 4 lat

Potrzebujesz: kostki do gry i pionków

Opis i cel gry: Celem gry jest poznanie mazurskich i warmińskich literatów, ich głębokich myśli i wyrazistych słów. Dzięki wędrówce po uroczych lasach regionu, które skrywają w sobie niezliczone tajemnice. Każdy z uczestników udaje się w podróż w głąb dziejów, lecz zwycięzcą zostanie osoba, która z niezłomną determinacją i natchnieniem dotrze do ukończenia swojej podróży, osiągając metę - pierwsza spośród wszystkich marzycieli i poszukiwaczy poezji i prozy.

Oznaczenia symboli:

- **kajak** - Na jeziorze dostrzegasz kajak. Prosisz o "podwózkę" na drugi brzeg jeziora. Możesz przeskoczyć o jedno pole do przodu. Czy wiesz, że do dziś w Zgonie można zobaczyć kajak, z którego korzystał Igor Newerly?
- **tory kolejowe** - Uwaga! Przez Puszcze Piską wiedzie linia kolejowa, którą dotrzesz do Elku - miasta, gdzie urodził się Siegfried Lenz. Z Elku do Sypitek do dziś jeździ zabytkowa kolejka wąskotorowa. Wsiadasz i jedziesz na wycieczkę, wysiadasz na stacji Sypitki.
- **rower** - Ilu w lesie rowerzystów? A czy wiesz, że najbardziej znany mazurski poeta Michał Kajka na początku XX wieku kupił rower i przemierzał region na jednoślądzie. Pomagasz jednemu z napotkanych rowerzystów naprawić rower - tracisz jedną kolejkę.
- **dzieci** - Skąd dowiedzieć się więcej o legendach, baśniach i bajkach z naszego regionu? Odpowiedź jest prosta - sięgając do zbiorów m.in. Marii Zientary-Malewskiej. Przysiadasz na pniu drzewa i zaczytujesz się w "Baśniach znad Łyny", tracisz dwie kolejki.
- **zielona gęś** - Co w lesie robi gęś i to zielona? Oto jesteśmy w Leśniczówce Pranie, gdzie gościł i tworzył K. I. Gałczyński. Zwiedzasz Muzeum Konstantego Ildefonsa Gałczyńskiego, poznajesz jego życie i twórczość. W nagrodę możesz przeskoczyć 2 pola do przodu.
- **leśniczówka** - Co w środku lasu robi ten dom? To Leśniczówka Pierśławek - to tutaj urodził się Ernst Wiechert - jeden z najbardziej znanych niemieckich literatów, który pisał o wyjątkowości Mazur. Wchodzisz do środka leśniczówki, a leśniczy częstuje Cię herbatką i ciastem. Posilasz się i z nowymi siłami ruszasz dalej, przeskakując o jedno pole do przodu.
- **zamek** - Gdzie ukrywają się zwierzęta leśne? Często w utworach biskupa warmińskiego - Ignacego Krasickiego, który mieszkał w Lidzbarku Warmińskim na przełomie XVIII i XIX wieku. Poznajesz historię lidzbarskiego zamku, a w nagrodę możesz rzucić kostką jeszcze raz.
- **książki** - Dlaczego warto czytać bajki? Bo zaklęte są w nich niezwykle historie. Sięgnij po bajki Ireny Kwinto, aby poznać dzieje Mazur i Warmii. Zacytany tracisz jedną kolejkę, ale zyskujesz coś więcej - wiedzę o historii naszego pięknego regionu.
- **gitara** - Jak gitara to i doskonały czas na wsłuchanie się w muzykę śpiewaną przez towarzyszy podróży? A co to? To przeboje napisane przez Agnieszkę Osiecką, która często gościła na Mazurach. Śpiewasz razem z towarzyszami podróży "Jadą wozy kolorowe", "Małgoškę" i od razu szybciej Wam się wędruje. Możesz przeskoczyć jedno pole do przodu.
- **gazeta** - Skąd kiedyś dowiadywano się o wydarzeniach na świecie? Otóż z gazet, a jedną z nich wydawaną w języku polskim - "Gazetę Olsztyńską" - współtworzył Andrzeja Samulowski. Musisz wiedzieć co się dzieje na Warmii i Mazurach, więc studiujesz uważnie gazetę. Tracisz kolejkę, ale wiesz więcej o naszym regionie.
- **sowa** - Nagle nad Twoją głową przeleciała sowa, zapatrzyłeś się i zboczyłeś ze ścieżki, musisz odnaleźć drogę. "Przelatujesz" pole "Start" i zaczynasz swoją przygodę od początku.

Zapraszamy Cię w wyjątkową podróż po Warmii i Mazurach! Poznaj poetów i pisarzy, poetki i pisarki. W swojej twórczości, a także działalności społecznej, czerpali oni inspirację z wyjątkowości naszego regionu, piękna otaczającej przyrody oraz bogatej kultury i tradycji Warmii i Mazur!

Wybierz się w wyjątkową podróż po regionie. Odwiedź miejsca związane z literatami Warmii i Mazur.

Siegfried Lenz

Urodził się 17 marca 1926 r. w Etku na Mazurach, jako syn urzędnika celnego. Tam też spędził młodość i uczęszczał do szkoły podstawowej. Następnie został wystany do szkoły z internatem w Kappeln w Szlezwiku-Holsztynie, przygotowującej do dalszej nauki w szkole maturalnej. W 1939 r. jako został członkiem Hitlerjugend, zaś w 1943 r. wcielony do wojska. Służył w marynarce i był świadkiem exodusu ludności Prus Wschodnich w 1945 r.

W ostatnich miesiącach wojny został przeniesiony do Danii. Tam jako dziewiętnastoletni żołnierz zdezerterował. Gdy po ogłoszeniu zakończenia wojny trafił do marynarki bawarskiej dostał się do niewoli brytyjskiej w Witzwort, gdzie pracował jako tłumacz.

Po wojnie rozpoczął naukę na Uniwersytecie w Hamburgu. Studiował filologię niemiecką i angielską oraz filozofię. Jednak przerwał je dość wcześnie i jako felietonista związał się z dziennikiem "Die Welt". Tam też poznał swoją przyszłą żonę Liselotte, z którą zawarł związek małżeński w 1949 r. W latach 1950-1951 był redaktorem działu kulturalnego tego pisma.

Od 1951 r. zamieszkał w Hamburgu, gdzie jako niezależny pisarz był regulamym gościem spotkań literackich Grupy 47. Zajmował się wyłącznie twórczością literacką, współpracując z licznymi wydawnictwami prasowymi oraz radiem.

Zadebiutował w 1951 r. antyradziecką powieścią "Es waren Habichte in der Luft". Napisał kilkanaście powieści i tyle samo tomów opowiadań. Wydał również pięć utworów scenicznych i słuchowisk oraz cztery zbiorki esejów. Jego książki zostały przetłumaczone na 22 języki i ukazały się w 30 krajach.

W lutym 2006 r. został wdowcem. W czerwcu 2010 ożenił się po raz drugi. Do końca życia mieszkał i pracował w Hamburgu.

Zmarł 7 października 2014 r. w Niemczech.

Michał Kajka

Urodził się 27 września 1858 r. w Skomacku Wielkim. W 1864 r. rozpoczął naukę w polskiej szkole elementarnej w Skomacku. W 1868 r. przeniósł się do Szkoły Ludowej w Rostkach.

Od 1883 r. wraz z żoną Wilhelminą z Karasiów zamieszkał na stałe w Ogródku. W 1886 r. postawił tu dom z zabudowaniami gospodarczymi.

Zmarł 22 września 1940 r. w Orzyszu.

Zaczął pisać około 17. roku życia. Pierwsze utwory poetyckie w języku polskim opublikował w ostródzkim "Mazurze" Jana Karola Sembrzyckiego. Od 1890 r. prowadził biblioteczkę Towarzystwa Czytelni Ludowych w Ogródku. Był w gronie założycieli Mazurskiej Partii Ludowej.

Za życia doczekał się wydania zbioru "Pieśni mazurskie" (1927), który ukazał się nakładem redakcji "Gazety Mazurskiej" i "Mazura". W 1968 r. powołano do życia Muzeum Michała Kajki, zlokalizowane w domu rodzinnym poety. Od 2005 r. odbywa się tu finał konkursu poetyckiego jego imienia.

Ernst Wiechert

Urodził się 18 maja 1887 r. w Pierśtawku koło Mrągowa, w rodzinie leśniczego Martina i Heinrietty z d. Andree. W wieku jedenastu lat podjął naukę w gimnazjum w Królewcu.

W latach 1905–1911 studiował na Albertynie przyrodoznawstwo, filozofię, filologię niemiecką i angielską. Po studiach uczył w Hufengymnasium, potem w berlińskim Gimnazjum im. Cesarzowej Augusty.

W 1930 r. wyjechał do Berlina. Trzy lata później rozstał się z pracą w szkolnictwie i zamieszkał w Ambach w Bawarii. Za krytykę hitleryzmu został uwięziony. W 1938 r. przebywał w obozie koncentracyjnym w Buchenwaldzie.

W 1916 r. debiutował powieścią "Die Flucht". Szczytowym osiągnięciem Wiecherta jest epopeja Puszczy Piskiej "Die Jeromin-Kinder" (pol. "Dzieci Jerominów"). Opisywał w niej życie mazurskiej wsi Sowiróg nad Jeziorem Nidzkim.

Wiechert napisał trzynaście powieści, blisko 40 opowiadań i nowel, cztery sztuki teatralne.

Zmarł 24 sierpnia 1950 r. w Uerikon koło Zurychu w Szwajcarii.

W domu rodzinnym artysty utworzono Izbę Pamięci Ernsta Wiecherta w Pierśtawku.

Konstanty Ildefons Gałczyński

Urodził się 23 stycznia 1905 r. w Warszawie przy ulicy Mazowieckiej.

W 1914 r. rodzina Gałczyńskich została ewakuowana do Moskwy i tam, około 1915 r. Konstanty zaczął pisać swoje pierwsze wiersze. W 1916 r. rozpoczął naukę w moskiewskiej Szkole Komitetu Polskiego.

W 1918 r. Gałczyńscy wrócili do Warszawy. Konstanty kontynuował edukację w gimnazjum Giżyckiego. Jego debiut poetycki miał miejsce tuż przed maturą – w 1923 r. – na łamach czasopisma "Rzeczpospolita". W tym samym roku Gałczyński rozpoczął studia na Uniwersytecie Warszawskim, na wydziałach filologii angielskiej oraz filologii klasycznej (żadnego z tych kierunków nie ukończył).

Po wyjściu z wojska przyłączył się do grupy poetyckiej "Kwadruga". W 1931 r. wyjechał jako referent kulturalny na placówkę konsularną do Berlina w Niemczech.

14 kwietnia 1933 r. wrócił do Warszawy, po roku zaś wyjechał do Wilna, gdzie nawiązał współpracę z pieśniarką Hanką Ordonówną.

24 sierpnia 1939 r. Gałczyński został zmobilizowany, zaś już 17 września dostał się do niewoli – napisał wówczas wiersze wojenne "Pieśń o żołnierzach z Westerplatte" oraz "Sen żołnierza". W 1941 r. został wywieziony do międzynarodowego obozu jenieckiego w Altengrabow pod Magdeburgiem, gdzie przybywał aż do końca wojny. Wtedy też zaczął podróżować po Europie (zwiedzając m.in. Brukselę oraz Paryż).

22 marca 1946 r. Gałczyński wrócił do Polski i zamieszkał wraz z rodziną w Krakowie. Latem 1950 r. Gałczyński wyjechał do leśniczówki Pranie nad Jeziorem Nidzkim, gdzie powstały poematy "Kronika Olsztyńska" oraz (w październiku 1950 r.) "Niabe" (ukończony w listopadzie w Warszawie). W Praniu poeta odnalazł swoją osobistą Arkadię – gdzie "(...) Jelenie ryczą, dziłi bobrują, żurawie odlatują, liście opadają i heu heu fugaces labuntur anni (...)". Poeta zaczął nawet planować stałe osiedlenie się na Mazurach.

Zmarł 6 grudnia 1953 r. Pogrzeb odbył się na cmentarzu wojskowym na Powązkach w Warszawie

Igor Newerły

Prozaik, autor powieści i opowiadań, a także słuchowisk radiowych i scenariuszy filmowych.

Urodził się 24 marca 1903 r. w Białowieży, a zmarł 19 października 1987 r. w Warszawie.

Po śmierci ojca, który zmarł ratując tonącego, matka powtórnie wyszła za mąż za rosyjskiego oficera. W latach 1911-15 mieszkałi w koszarach w Jabłonie, gdzie chłopiec wskutek wypadku na placu ćwiczeń stracił prawą nogę.

W 1915 r. wobec zbliżania się armii niemieckiej rodziny urzędników i wojskowych ewakuowano w głąb Rosji. W ten sposób Newerły spędził dzieciństwo i młodoc w Penzie, Saratowie i Kijowie, był tam świadkiem rewolucji i wojny domowej.

W 1920 r. ukończył szkołę średnią w Symbirsku, w latach 1920-23 studiował prawo na uniwersytecie kijowskim.

Aresztowany przez NKWD (1923), został skazany na pobyt pod dozorem w Odessie. W 1926 r. poznał Janusza Korczaka i został jego sekretarzem, a następnie przejął po nim redakcję eksperymentalnego pisma, tworzonego dla dzieci przez dzieci "Mały Przegląd".

W latach 1928-32 studiował na wydziale nauk społecznych i politycznych Wolnej Wszechnicy Polskiej.

W 1930 r. poślubił Barbarę Szejnbaum (1908-73), wychowanicę Domu Sierot przy ul. Krochmalnej, współzałożycielkę oraz główną aktorką Żoliborskiego teatru dla dzieci "Ba"; po wojnie występująca m.in. w Teatrze Polskiego Radia.

17 maja 1933 roku urodził im się jedyny syn, późniejszy dramaturg i prozaik Jarosław Abramow-Newerły.

Aresztowany przez Gestapo w nocy z 8 na 9 stycznia 1943 roku, został osadzony na Pawiaku. Po kilku dniach wywieziono go na Majdanek, gdzie był więziony do likwidacji obozu (1944). Stamtąd trafił do Oświęcimia, a w grudniu 1944, po "marszu śmierci", do obozu Sachsenhausen-Oranienburg. Stąd został przetransportowany do Bergen-Belsen, gdzie doczekał wyzwolenia obozu przez Anglików (1945).

Od połowy lat pięćdziesiątych Newerły mieszkał przez część roku ze swą partnerką życiową, tłumaczką z języka rosyjskiego, Zofią Cybulską w miejscowości Zgon na Mazurach. W Zgonie powstało "Leśne Morze" i "Wzgórze Błękitnego Snu". Newerły angażował się też, bez powodzenia, w sprawę zatrzymania Mazurów w Polsce (głównym jego sojusznikiem był w tym zakresie założyciel Mazurskiego Uniwersytetu Ludowego w Rudziskach Pasymskich Karol Małek.

Newerły zmarł 19 października 1987 r. w Warszawie. Jest pochowany na Powązkach.

Agnieszka Osiecka

Urodziła się 9 października 1936 r. w Warszawie, gdzie też zmarła 7 marca 1997 r

Poetka, pisarka, reżyserka, dziennikarka. Autorka ponad dwóch tysięcy tekstów piosenek, skeczy i utworów scenicznych.

To ona stworzyła teksty takich przebojów jak: "Okularnicy", "Kochankowie z ulicy Kamiennej", "Nim wstanie dzień!", "Na całych jeziorach ty", "Zielono mi", "Małgośka", "W żółtych płomieniach liści", "Diabeł i rąb", "Nie spocznijemy", "Polska Madonna", "Niech żyje bał", "Nie żałuję", "Białe zeszyty", "Grajmy Panu".

Spod pióra Agnieszki Osieckiej wyszły piosenki wykonywane przez popularnych wykonawców: Marylę Rodowicz, Edytę Geppert, Sławy Przybylskiej, Anny Szatapak, Seweryna Krajewskiego, zespołu Skaldowie.

Była córką pianisty Wiktora Osieckiego i Marii z domu Sztechman. Ukończyła dziennikarstwo na Uniwersytecie Warszawskim (1956). Debiutowała jako reporterka w dzienniku "Głos Wybrzeża" (1954).

Podczas dalszych studiów, na Wydziale Reżyserii Filmowej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej i Filmowej w Łodzi (1957-1962), pisała recenzje z filmów do "Sztandaru Młodych".

W latach 1954-1972 Agnieszka Osiecka związała się ze Studenckim Teatrem Satyryków, była w jego radzie artystycznej. Tam też debiutowała jako autorka tekstów piosenek.

Od 1961 r. Osiecka współpracowała z Telewizją Polską. W latach 1963-1969 była redaktorką Polskiego Radia. Prowadziła w nim Radiowe Studio Piosenki, które wydało ponad 500 piosenek i pozwoliło na wypromowanie wielu wielkich gwiazd polskiej estrady. Współpracowała także z Kabaretem Olgi Lipińskiej i kabaretem Pod Egidą.

O swoich pobytach na Mazurach mówiła: "Mój pierwszy krok w stronę Mazur był bardzo prosty: Przeczytałam "Archipeląg ludzi odzyskanych" - jeszcze w szkole chyba - zachwyCIam się nim (...)". Po raz trzeci przywieźli mnie na Mazury przyjaciele z teatru STS: Jarek Abramow i Andrzej Jarecki. Była wczesna wiosna, prawie jeszcze zima '56 roku. Wyszliśmy z pociągu w Rucianem i brnęliśmy przez pola, "na skróty" do Krutyńi. Andrzej Jarecki był mistrzem w chodzeniu na skróty, nigdy nie poplątał leśnych ścieżek, przesiek ani ledwo widocznych miedz (...) – pisała w "Szpetnych czterdziestoletnich".

Ignacy Krasicki

Urodził się 3 lutego 1735 r. w Dubecku nad Sanem. W latach 1743-1750 Krasicki uczył się w Jezuitckim Kolegium Lwowskim.

W 1751 r. wstąpił do seminarium duchownego księży misjonarzy przy kościele św. Krzyża w Warszawie, które ukończył w 1754 r. Pięć lat później otrzymał święcenia kapłańskie.

Jako młody ksiądz spędził dwa lata (1759-1761) na studiach w Rzymie. Po powrocie został w 1763 r. sekretarzem prymasa Władysława Aleksandra Łubieńskiego i zaprzyjaźnił się z młodym Stanisławem Augustem Poniatowskim – przyszłym królem. W 1764 r. został kapelanem króla.

Jako biskup warmiński, Krasicki z rozmachem urządził swoje rezydencje w Lidzbarku Warmińskim i Smolajnach. Pałac biskupów warmińskich w Smolajnach został wybudowany w latach 1741-1743, stał się ulubionym miejscem pobytu Ignacego Krasickiego.

Od 13 września 1772 r., wraz z całą diecezją warmińską, Krasicki stał się poddanym króla pruskiego Fryderyka II. Warmia mimo to zachowała swą odrębność wyznaniową, była "wyspą" katolicyzmu na morzu protestanckiej wiary ludności Prus, a na dworze Krasickiego w Lidzbarku Warmińskim (Hellsbergu) rozkwitła życie kulturalne i artystyczne.

"Książe poetów". Najbardziej znany był jako autor niezliczonych fraszek i bajek. Tworzył również satyry: "Bajki i przypowieści", "Satyry" i poematy heroikomiczne.

Pośród poematów najbardziej znane to: "Myszeis", "Monachomachia, czyli Wojna mnichów" wyszydzająca zepsucie obyczajów zakonnych i "Antymonachomachia".

Za pierwszą powieść w dziejach literatury polskiej uznaje się jego powieść satyryczno-utojpijną "Mikolaj Doświadczynskiego przypadku".

Ignacy Krasicki zmarł 14 marca 1801 r.

Andrzej Samulowski

Andrzej Bolesław Samulowski urodził się 2 kwietnia 1840 r. w Szębruku. Pochodził z biednej chłopskiej rodziny. Słabość w formalnym wykształceniu uzupełniał w późniejszym czasie studiując łącnie i francuski.

W czerwcu 1863 r. Samulowski został powołany do wojska. W tym czasie trwało powstanie styczniowe. Młodzi Warmiacy, wcielani do pruskiego wojska, mieli obstawiać granic Królestwa Polskiego z Prusami. W owym czasie w Szębruku powstała skromna, ale pierwsza na Warmii biblioteka polska. Książki przekazywana z okolic Brodnicy, Leszna, Gniezna i Chełmna. Literatura ta miała duży wpływ na ukształtowanie świadomości narodowej i historycznej poety.

Pierwszy wiesz wystął w 1868 r. do "Przyjaciela Ludu", pisał je przez ponad 60 lat. Jego utwory miały silne naleciałości i cechy ludowe, ale również kościelnej i klasycznej literatury polskiej (autor miał za wzór m.in. Kochanowskiego, Krasickiego i Niemcewicza). Autor pisał również wiersze okolicznościowe na zamówienie przyjaciół i bliskich. Czcił polskie rocznice, składał hołd działaczom na licznych rocznicach.

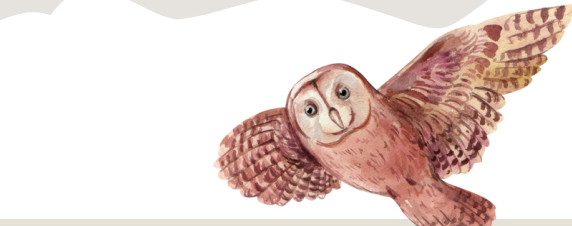
W trudnej sytuacji finansowej i zdrowotnej w 1870 r. pomógł Samulowskiemu redaktor Danielewski z Poznania. Zaprosił go na nauczanie księgarstwa i introligatorstwa. Pobyt w Poznaniu pozwolił na nawiązanie licznych znajomości w świecie kultury i polityki. Po roku wrócił na Warmię i założył warsztat introligatorski. Obok Antroligatorni założył polską bibliotekę.

9 lutego 1880 r. wziął ślub z Martą Nowacką, córką kontrahenta w interesach, która wcześniej pomagała w sklepie w sprzedaży. Doczekali się siedmiorga dzieci. Dom tętnił życiem, wychowanie było katolickie i patriotyczne.

Andrzej Samulowski widząc potrzebę wydawania polskiego pisma na Warmii pomagał Janowi Liszewskiemu w założeniu "Gazety Olsztyńskiej". Sprowadził z Poznania maszynę drukarską. Próbny numer ukazał się w Gietrzwałdzie 25 marca 1886 r. Następnie po przygotowaniu pomieszczeń w Olsztynie drukowano ją na miejscu.

Kłęska Niemiec w I wojnie światowej obudziła na Warmii nadzieję na powrót do Ojczyzny. Samulowski gorąco opowiadał się za rozszerzeniem trwającego wówczas Powstania Wielkopolskiego na Warmię i Mazury. Występował na zebraniach Towarzystwa Ludowego w Gietrzwałdzie, przybliżał zebranym przeszłość, polecał jak najmocniejsze wsparcie dla polskiego języka.

Zmarł 10 kwietnia 1928 r. w wieku 88 lat.

Maria Zientara-Malewska

Urodziła się 4 września 1894 r. w Brąszwałdzie.

Ukończyła szkołę w Brąszwałdzie. Skończyła kurs dla pomocniczych sił nauczycielskich w Olsztynie oraz Państwowe Seminarium Nauczycielskie w Krakowie (1926).

Pracowała w Polsko-Katolickim Towarzystwie Szkolnym na Warmii, organizowała przedszkola w Gietrzwałdzie, Unieszewie, Nowej Kaletce i Chaberkowie. Była nauczycielką szkoły polskiej w Chaberkowie i Wielkim Buczu.

We wrześniu 1939 roku została aresztowana i uwięziona w obozie koncentracyjnym w Ravensbrück; zwolniona przebywała do końca wojny pod nadzorem policji w Brąszwałdzie.

Od 1945 roku pracowała w Wydziale Oświaty Pełnomocnika Rządu RP na Okręg Mazurski. Po wojnie zajęła się zbieraniem warmińskiego folkloru oraz w 1952 roku nawiązała długoletnią współpracę z dodatkiem "Słowa Powszechnego" - "Słowo na Warmii i Mazurach".

Zmarła 2 października 1984 roku w Olsztynie.

Debiutowała 4 grudnia 1920 utworem "Pory roku" w "Gazecie Olsztyńskiej". Publikowała wiersze i artykuły w prasie polskiej.

W 1953 roku wiersze M. Zientary-Malewskiej ukazały się w zbiorze "Poezje Warmii i Mazur". Debiutem książkowym był zbiór szkiców i reportaży "Rośnię do stołca" (wspólnie z Wandą Pieńkowską). W swojej twórczości zajmowała się wydarzeniami historycznymi nieaz zbeletryzowanymi w formie opowiadań, baśni lub legend np. "Legeny dwóch rzek", "Bośnie znad Łyny", "O różnych kłobukach, skarbach i zaklętych zamkach" oraz folklorem Warmii.

Głównym tematem jej zainteresowań była problematyka warmińska. Publikowała wiersze o tematyce religijnej. Wiele wierszy napisała w gwarze warmińskiej.

Irena Kwinto

Urodziła się 23 stycznia 1914 r. w Woli Sękowskiej.

Po ukończeniu gimnazjum humanistycznego w Świącianach studiowała prawo i nauki społeczne na Uniwersytecie im. Stefana Batorego w Wilnie.

W 1945 r. osiedliła się w Lidzbarku Warmińskim. Tutaj podjęła pracę zawodową i twórczą. Zmarła 1 lutego 1981 r.

Jako poetka debiutowała w 1957 r. w "Słowie na Warmii i Mazurach" – regionalnym dodatku do gazety "Słowo Powszechne" – wierszami "Obietnica" i "W słoneczne południe". Jako prozaik debiutowała w tomie zbiorowym "Kiermasz bajek".

Zainteresowanie folklorem Warmii i Mazur znalazło odbicie w baśniach i legendach adresowanych głównie do dzieci młodszych.

Liczne legendy, baśnie, wiersze i opowiadania ukazywały się w czasopismach dla dzieci, m.in. w "Świerszyczku" i "Płomyczku".

Jest również autorką audycji radiowych dla dzieci przedszkolnych i ponad 20 baśni scenicznych granych przez różne teatry amatorskie i szkolne.

Pisała także opowiadania i baśnie prozą. Do najbardziej znanych jej utworów należą: "Dar królowej róż", "Pierścień orlicy", "Uśmiechnij się bajko", "Legenda o Łynie", "Legenda warmińska".

Źródło biografów:

Źródło biografów: Portal Encyklopedia Warmii i Mazur i Leksykon Kultury Warmii i Mazur- realizowane przez Centrum Edukacji i Inicjatyw Kulturalnych w Olsztynie

					
Organizatory	Finansowanie				
<div><div><div><div><div></div><div>Muzeum Michała Kajki w Ogródku</div></div></div><div></div></div></div>	<div><div><div><div><div></div><div>Muzeum Konstantego Ildefonsa Gałczyńskiego - Leśniczówka Pranie</div></div></div><div></div></div></div>	<div><div><div><div><div></div><div>Dofinansowano ze środków Ministera Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury</div></div></div><div></div></div></div>	<div><div><div><div><div></div><div>Starostwo Powiatowe w Piszu</div></div></div><div></div></div></div>	<div><div><div><div><div></div><div>WIELKA MAZURZY</div></div></div><div></div></div></div>	<div><div><div><div><div></div><div>Zrealizowano z pomocą Emowej Samarżki województwa warmińsko-mazurskiego</div></div></div><div></div></div></div>

